

Кръстихме го Кънчо или Калецъ. Азъ често играхъ съ него, гонѣхме се изъ двора, ходѣхме край овцетѣ и козитѣ и недавше да приближи нѣкой край нашата кжца.

Дѣдо често казваше: синко, хубаво гледай това куче, че то пази живота и имота ни изъ тия пусти мѣста!“ Вечеръ си лѣгахме безъ грижа, то обикаля и пази кжщата ни отъ хайдутѣ и крадци. Колко пжти сж се опитвали да влѣзатъ хайдутѣ ношно врѣме въ кжщата ни, но тоя Калецъ далечъ ги прогонваше.

Една вечеръ трѣгнахме на воденица. Натоварихме на колата нѣколко човаля жито, дойде и Калеца съ насъ. Съ дѣда отидохме на воденицата, стоварихме храната и вързахме воловитѣ. — „Кучето го нѣма, каза дѣдо, други пжтъ не е правило тѣй“. По едно врѣме чуваме, кучето да лае и вие изъ пжтя нагорѣ. Всички се почудихме, най-много се уплашихъ азъ.

Викахме кучето на име, мамихме го, но то не иде и повече усилено лае и вие. Трѣбва да сж го заобиколили вълци, каза воденчарѣтъ, или друго нѣщо. Дѣдо грабна една пушка и се затече нагорѣ изъ пжтя. Всички чакахме съ нетърпение и страхъ да видимъ какъво е станало. Зачухме кучето радостно да лае и прѣстана да вие. Всичко отихна. Кучето дойде радостно, захвърли се по мене, заобиколи воловитѣ и пакъ се върна.

По едно врѣме дѣдо се зададе изъ тъмотата, едва върви и пѣшка, носи нѣщо на гърба си. Затекохъ се да му помагамъ и той сложи до колата човаля пѣленъ